

CONTE DE TOTS SANTS

"La pasta dels panellets ja està a punt, les castanyes ja són a dins de la torradora, acariciades per la flama rogenca d'aquell foc pur".

La Mercè, en Joan i la Mariona estan al voltant del foc, amb l'avi, mentre l'avia està enfeïnada amb aquella tasca de Tots Sants; les postres que acabaran l'àpat familiar de la diada.

Es fosc. El cel està endolat, com si ja pensés en demà. La lluna és apagada per la bufera d'aquell vent fred, provinent d'horitzons llunyans. Que trist que està tot a fora! La natura també recorda aquesta data negra.

En canvi, a dins d'aquella casa vella i petita, tot és vida, i corregudes, i preparatius.

Quan el sopar ja és a taula, s'hi acosten per atipar la gana de tota una tarda, llarga però curta, trista però alegre.

Quan han acabat, tornen a envoltar la llar de foc, a la vora de la qual hi han contat tantes llegendes i rondalles, mentre s'escalfaven els pijames dels més petits, on s'hi han celebrat totes les festes familiars de la casa, al costat de la qual els reis els seus presents cada any, mentre el rellotge del temps avançà en dies, mesos i anys.

Quines rialles esclafia la mainada, mentre les castanyes espetergaven i saltaven fora de la torradora negra i foradada! L'avi, assegut a l'escó i tot fumant la seva pipa, es mirava tot cofoi aquells estimats infants.

La més petita escampava amb un boscall la cendra de la llar.

-Mariona! -li va dir amb un to bromista l'avi- deixa el boscall, o si no aquesta nit els morts et vindran a estirar els peus.

-Que també en surten, a la nit de Tots Sants, padrí? -li va preguntar el més gran de la colla.

-Que si en surten? Ai manyac! Ells no s'hi paren pas a pensar quina nit és! Si us esteu quietons, us explicaré un cas que fa por de la bona, i que va passar avui fa anys no gaire lluny d'aquí: a l'ermita de Sant Joan.

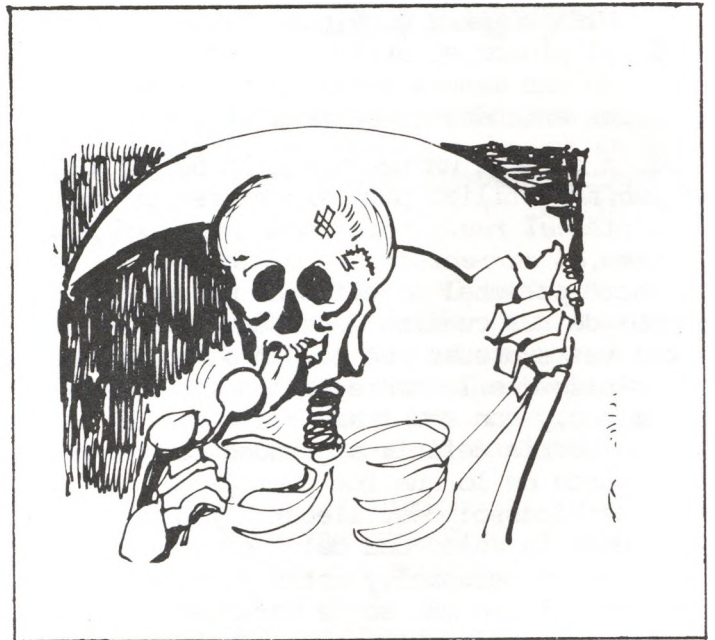
-A Sant Joan? -digué la Mercè, mentre les esgarrifàncies li recorrien l'espatlla.

L'avi va encendre la pipa i continuà:

-Doncs vet aquí que, corregué la notícia que just al punt de la mitja nit una llum eixia de sota terra, passava corrent pel bosc fins a rribar a l'ermita del nostre patró i les campanes amb un so llarg i llas-timós, començaven a tocar.

-Avi, i, que era aquella llum?

-Doncs ningú s'atreveia d'anar a esbrinar-ho. Tanta era la por que va semblar aquell misteri, que, ja a les vuit de la tarda, tothom

recollia el bestiar per aquelles rodalies i es tancava a casa amb pany i clau.

-I no hi ha haver cap pastor valent per anar-ho veure, com en els contes, avi?

-Ca, ni pastor ni pastora! No fou sinó un capellà, mossèn Josep, qui, impacient per a descobrir-ho tot, s'amagà una nit pels horts del cementiri, al costat de l'ermita i veié com aquella llum, de pressa com un llamp, va entrar dins l'església. I va escoltar com les campanes espargien aquell so llarg i trist, que removia el cor i el més endins de l'ànima.

Més mort que viu, acostà els ulls vermells i esporuguits cap al forat del pany i, sabeu què va veure?